

Gaastmeer, waar geloven samenkomen!

Zondag 23 juni 2019 Pieltsjerke De Gaastmar

Een speciale herdenkingsdienst ter gelegenheid van de gerestaureerde Biestkensbijbel uit 1624 de 500-jarige Mariaklok en de 400-jarige 'de houten broek'...

Overdenking 'De Houten Broek'

door pastor Ludwine Andel-van Hoeven

Ja, de houten broek, zo werd de preekstoel in vroeger eeuwen wel genoemd. Deze broek paste dan ook vele eeuwen lang alleen de heren. En in het geval van Gaastmeer moeten dat niet al te zware heren zijn geweest, wat de doorgang hier naar boven, is bijna net zo iets als de kameel die door het oog van de naald moet.

Ongeveer 400 jaar oud is deze preekstoel, en een zelfde exemplaar is te vinden in de kerk van Hieslum. Er is veel technisch over te vertellen: *het verfijnde houtsnijwerk, en dat ie vroeger wit was, hier en daar zie je nog een verfreestje. Dat ie een zeskantige kuip heeft, met platte rechthoekige toog-panelen en dat hier boven letterlijk een klankbord hangt voor de prediker, die het ook eeuwenlang zonder geluidsversterking moest doen.*

En dat de preekstoel, uiteraard van **na** de reformatie is. Hier achter in deze kerk ligt een gids die je door de kerk leidt, en daarin staat nog veel meer. Ook dat de r.k geestelijke die hier stond, waarschijnlijk zo geliefd was, dat hij de reformatie nog enige tijd overleefde in een al protestantse omgeving.

Maar toen Gaastmeer definitief protestants werd, moest er natuurlijk een preekstoel komen. Het altaar verdween, de nadruk kwam minder vaak te liggen bij de zichtbare tekenen van de eucharistie.

Voor de reformatoren was het geloof in de eerste plaats **uit het gehoor**.

En daarbij hoorde een Bijbelvertaling in de landstaal. De kansel, de geopende bijbel, protestantser kun je het niet krijgen.

Eeuwenlang heeft het Woord van God vanaf hier geklonken:

In tijden van overstromingen en droogte, van veeziekten en overvloed,

in tijden van oorlog, bezetting en vrede, in tijden van rouw en vreugde,

in tijden van armoede en rijkdom.

Mensen vonden en vinden hier een schuilplaats, een plaats om op adem te komen, nieuwe levensmoed te vinden door het krachtige en levende Woord van God.

Deze prachtige plek van bezinning is altijd open. Daar zijn we best een beetje trots op.

En dat past ook bij Gaastmeer: iedereen kan altijd binnenkomen in deze kerk.

We, **ik** in elk geval en misschien u ook wel, zou graag eens terug

willen kijken hoe het er hier honderden jaren geleden aan toe ging. We kunnen ons er slechts een beeld van vormen in flarden.

Maar laten we vandaag ook vooral **vóóruit** kijken. Deze kerk, dit huis van God is een open plaats voor iedereen die dat wil, ook nu nog.

Hier kun je sporen van God opsnuiven, als je je daar voor openstelt.

Maar we weten allemaal, doopsgezind, rooms katholiek of PKN-ers dat die beweging **van buiten naar binnen** niet meer zo vanzelfsprekend is. De drempel lijkt wel steeds hoger te worden.

Overall zijn zorgen over de toekomst van de kerk als instituut. En we willen als volgelingen van Jezus na Pinksteren ook een beweging van **binnen naar buiten** maken: de wereld in... erop uit!

We willen kerk in het dorp blijven, er zijn voor elkaar, en de Godslamp (die hier hangt) brandende houden.

Omdat we leven vanuit het vertrouwen dat dat Woord van God nog altijd betekenis heeft voor ons dagelijks leven, of we nou in de binnenste kring staan van deze gemeente, of ergens op of over het randje. **Het woord is brood voor onderweg voor ieders levensreis. Iedereen mag mee-eten, het feest van de verwondering daarover met ons vieren!**

In Nehemia waren de gelovigen enorm blij dat de Wet, die staat voor al Gods woorden, opnieuw werd geopend. Er kwam geen eind aan het feest, het zijn geen dorre woorden, maar ze kunnen je leven veranderen, je op het spoor brengen van het goede leven met God en met elkaar.

Die sporen van God zijn er ook in ons dorp, voor wie op onderzoek uitgaat: een hechte gemeenschap van mensen, soms lijkt het wel een familie, want in een familie is er ook wel eens wat, maar altijd zoek je elkaar weer op, want je bent met elkaar verbonden op zo veel manieren. En je hebt elkaar nodig, iedereen kan wat en niemand kan gemist worden.

Het gaat er niet in de eerste plaats om **of** we als kerk overleven, maar of we een bijdrage kunnen leveren aan een heilzame gemeenschap, waarin niemand wordt uitgesloten, omdat we het evangelie van Jezus handen en voeten willen geven.

Soms noemen we de naam van Jezus, die ons leerde waarop het aankomt, soms vinden we troost bij de eeuwenoude woorden uit de bijbel.

Maar heel vaak ook zit het niet in woorden maar in een simpel gebaar, een kaartje door de brievenbus, een helpende hand bij het maaien van de tuin, een actie voor de naaste ver weg of dichtbij of een praatje over de heg.

Waar een kerk is, is een toren vol hoop, zong Liserore Gerritsen eens. Als een baken in de tijd, tornt de Pieltsjerke boven de bescheiden skyline van Gaastmeer uit. Wat een genade om op zo'n plek te mogen leven, waar aarde en hemel elkaar soms lijken te raken.

Evenals de wind, waait de Geest waarheen hij wil. We kunnen een keurig verzorgd kerkje hebben, een gerestaureerde bijbel, een oude klok, een prachtige preekstoel, een goed orgel- laten we dat vooral ook niet vergeten, en een goede organist en nog veel meer dat ons

blij kan maken en kan helpen het geloof vast te houden.

Maar als kerkelijke gemeenschap kunnen we alleen onze waarde en zin behouden als Gods geest in ons mag wonen en de Woorden van het evangelie ons tot richtingwijzers zijn en we samen proberen te ontdekken wat dat in deze tijd betekent. We weten een beetje wat er achter ons ligt, hoe het vroeger was, van de toekomst weten we niets, we gaan verder in vertrouwen, op de lek plek waar eeuwenlang heeft geklonken:

Die wolken luchten winden, wijst spoor en loop en baan, zal ook wel wegen vinden waarlangs uw voet kan gaan. In Christus Naam.

Amen.